

HET SPEL VAN DE ZEE

Op de uitnodiging van een vriendin om een weekend aan de Belgische kust te verblijven, kan ik niet neen zeggen. Onze logeerplek, een villa in typische stijl, bevindt zich halfweg Blankenberge en Zeebrugge. Daar vormt de smalle duinenstrook de scheiding tussen het strand en de kustweg. Het landschap is er nog open en grotendeels authentiek.

Het gezelschap van goede vrienden is vitamine voor het hart, maar evengoed heb ik behoefte aan eenzaamheid. Dus trek ik erop uit, alleen met mezelf, warm gekleed en met comfortabele bergschoenen.

Ik vergeet even de lelijke flatgebouwen van Blankenberge in de verte en het zicht op de kranen van de haven van Zeebrugge. Het is heilzaam om af en toe je blik te verengen, om de menselijke impact te negeren en je aandacht te richten op wat nog schoon en ongerept is.

Na mijn geworstel door het mulle duinenzand is een groots uitzicht op de rusteloze zee mijn beloning. Een zwakke wind wordt overstemd door de monotone mantra van een nooit ophoudende golfslag.

Het schelpentapijt, de resten van miljoenen weekdiertjes die ooit de zee bevolkten, kraakt onder mijn voeten. De lage decemberzon schijnt uitbundig en omhult de haast bewegingloze witte wolkenmassa met een zachte witte gloed. Het woelige zeewater slokt het winterlicht gretig op en voert het mee naar de donkere dreigende diepte.

Aan de opkomende waterlijn speel ik een kat en muisspelletje met de zee. Het kind in mij neemt de overhand en in mijn hoofd hoor ik het kinderversje: "Pak me dan, als je kan". Mijn schoenen mogen het water niet raken, bij elke grote golf trek ik me verder terug op het strand; een volstrekt zotte bezigheid vanuit het standpunt van de grote-mensen-logica, maar ik vind het zalig.

De golven die opstijgen uit de duistere zee veranderen als een kameleon van kleur. Ze krijgen een licht doorschijnende groenbruine tint, afgebiesd met wit schuimige koppen. Het schuim zoekt bij elke golfslag haastig zijn weg op het natte zand. Duizenden glinsterende minikratertjes spreiden zich uit over het strand en zinken snel weg in het zand, om plaats te maken voor de volgende invasie.

Strandpleviertjes lopen met hun lange dunne pootjes gehaast en zigzaggend over het strand, alsof ze een gevecht leveren met de tijd. Hun pienter kopje gaat soepel en razendsnel op en neer, met hun lange fijne snavel pikken ze ijverig in het zand, op zoek naar iets eetbaars. Verderop zit een troep zeemeeuwen pootje te baden, een groep standbeelden in een grote plas. Met hun slome en onverschillige oogjes houden ze me in hun blikveld.

Tijd om terug te keren. In de duinen geniet ik nog na van mijn ontmoeting met de elementen. Hier zwijgt de zee. Het metaalachtige geluid van een kusttram verwelkomt me terug in de mensenwereld.

Mieke